

Svědectví

Kázáno v San Juan, Porto Rico

10. února 1960

Dobré ráno. Zdravím vás. Pokoj Boží s vámi. Je pro mne velkou ctí, vydávat dnes ráno před touto skupinou kazatelů svědectví o naději života, kterou v sobě nosím.

Když jsem přijel na ostrov při dřívějších příležitostech, byl jsem mluvčí mezinárodních Křesťanských obchodníků plného evangelia. Pozvali mne jen jako mluvčího, byl jsem přece vždy toho názoru, že taková shromáždění by se měla konat pod vedením sjednocení kazatelů, neboť je to mé mínění a záměr užívat Boží dar tak, jak to Bible pro nás ustanovila. Slouží to k jednotě věřících - aby věřící byli sjednoceni. Věřím, že Boží posvěcení jsou ve všech křesťanských sborech. Nevěřím, že bychom měli být oddělení a také nevěřím, že to tak Kristus chtěl. Měli bychom být jedno. Ježíš řekl: „Podle toho všichni poznají, že jste Moji učedníci, jestliže máte lásku mezi sebou.“

Ohledně Božího uzdravení, nevím, jak to je na tomto ostrově, co se ale týká zbytku světa, který jsem procestoval, potřebuje nemocné Kristovo Tělo božské uzdravení mnohem více, než všichni naši nemocní dohromady. Kristovo Tělo je tak rozbité, že jeho uzdravení je mnohem nutnější, než našich přirozených těl. Jen sjednocení můžeme obstát, rozdělení podlehneme. Ta píseň, která byla zpívána, když jsem vcházel, to již vyjádřila: „Kupředu, bojovníci Krista! Nejsme rozdělení, jsme všichni jedno Tělo.“ A tak bychom tu měli stát.

Služba, kterou mi dal Pán pro tento čas, je velice zvláštní. Za námi je 2000 let, ve kterých bylo Písmo Svaté učeno rozumově. Nyní se ale přiblížil čas návratu Pána. Boží zaslíbení se musí naplnit. A chtěl bych vysvětlit vám, kazatelům, kteří jste pastýři stáda, abyste porozuměli tomu, že to není nic vymyšleného, nýbrž Boží zaslíbení, které se musí naplnit.

Vážím si té veliké výsady, že mám dnes ráno příležitost vám svým prostým způsobem sdělit zjevení, které mi bylo dáno. Začnu tím, co je psáno v Řím.11: „Neboť dary milosti a Boží povolání jsou neodvolatelné.“

Ony jsou Bohem propůjčeny na základě Jeho vševědouce. Jen tak mohu tento dar vysvětlit. My víme, Bible učí, že Ježíš Kristus, ten Syn Boží, byl určen již před ustanovením světa k tomu, aby byl zabit jako Beránek Boží. Bůh Svým předzvěděním věděl, co kdy bude a mohl tím předurčit a předpovědět, co se stane. Ježíš byl předpověděn již od zahrady Eden jako zaslíbené Semeno ženy, které hadu rozšlápně hlavu.

Mojšíš se jako prorok již narodil, ne proto, že byl tak dobrý nebo že si to přál, nýbrž podle Boží moudrosti a Jeho předzvědění. ON Abrahamovi zaslíbil, že jeho potomstvo se usadí v cizí zemi.

Prorok Izaiáš viděl Jana Křtitele již 712 let před jeho narozením. To Jan nemohl vědět. Už jeho narození bylo zvláštní. Bůh věděl, že on přijde.

O proroku Jeremiášovi Bůh řekl, že jej vyvolil dříve, než ho zformoval v mateřském těle; posvětil ho a určil za proroka pro národy, ještě než spatřil světlo světa. Vidíte: Boží dary a povolání jsou neodvolatelné.

Moje rodina nebyla nábožná. Naši předci pocházejí z Irska, byli tedy katolíci. Můj otec a matka ale do žádného kostela nechodili. Já jsem se narodil v chatrči v horách v Kentucky. Byli jsme velice chudí.

Moje matka vyprávěla, že toho rána, kdy jsem se narodil, otevřeli (tedy můj otec), malá dvířka, která byla spíš jako okno bez skla, aby se na mě mohla podívat potom, co mě jí předal do náruče. Bylo kolem páté hodiny časně ráno. Slunce ještě nevyšlo. Když to okno otevřeli, přišlo oknem dovnitř světlo ve tvaru polštářku a zůstalo nad postelí, ve které jsem se právě narodil. Toto světlo je možné vidět také na tom obraze, který dnes visí ve Washingtonu, D.C. a šel do celého světa. Moji rodiče se divili, neboť o náboženství nevěděli nic. Proto také nechápali, co to bylo.

První vidění, na které si mohu vzpomenout, jsem měl, když mi bylo něco přes dva roky. Hrál jsem si na dvoře se svým malým bratrem, který zrovna začal lézt. Z jednoho keře zazněl hlas: „Ty budeš žít v blízkosti města New Albany.“ Velice jsem se vyděsil a běžel domů, abych to řekl matce. Nevěděla, co to mělo znamenat. Ale o tři roky později jsme se odstěhovali do blízkosti města jménem New Albany ve státě Indiana.

Jako sedmiletý jsem jednou nesl vodu v kbelících ze stodoly k domu. Byl podzim. Sedl jsem si s kbelíky v ruce pod jeden strom, abych si trochu odpočinul. Otec byl silný pijan. Tu jsem slyšel šumění větru. Všechno bylo klidné, a proto jsem se divil, odkud ten šelest přichází. Strom, pod kterým jsem seděl, byl hodně veliký. Poodstoupil jsem kousek zpět, abych viděl, odkud ten vítr jde. Asi v poloviční výši stromu se listí roztočilo kolem vlastní osy ve víru velikém přibližně jako sud. A vycházel odtamtud hlas, který řekl: „Nikdy nekuř a nikdy nepij a žádným způsobem neposkvřňuj své tělo; neboť až budeš starší, je pro tebe dílo k vykonání.“ To mi nahnalo strach: Pustil jsem kbelíky a rychle běžel domů a vrhl jsem se s křikem do matčiny náruče.

Řekl jsem: „Tam je nějaký muž, nahoře v tom stromě.“ I ona byla velice rozrušená, obešla ten strom, a rozhlížela se, jestli tam někoho uvidí. Byl jsem tak vyděšený, že zavolala lékaře. Ten ale řekl: „On je jen nervózní.“

Asi za dva týdny jsem hrál kuličky se svým bratrem, když přes mne něco přišlo - a podíval jsem se dolů k řece: Tam byl veliký most, který se pnul nad řekou, a viděl jsem, jak z něho spadlo šestnáct mužů a přišli o život. Když mě to opustilo, běžel jsem k matce a vyprávěl jí to. „Ó“, řekla, „miláčku, to se ti zdálo.“ Ale mě se to nezdálo, nesnil jsem. Nicméně to přesto zapsala. A přesně po 22 letech se tento městský most přes řeku Ohio zřítíl právě na tom místě a šestnáct mužů při tom zahynulo.

Tak to pokračovalo celý čas. Později jsem se obrátil. Kdyby chtěl člověk napsat všechno, co Duch Svatý působil, bylo by to na mnoho, mnoho knih. Ale tady se dotknou jen několika bodů, abyste tomu rozuměli.

Po svém obrácení jsem vstoupil do baptistického sboru a začal jsem hned kázat evangelium. Pán mocně žehnal, a již při mé první, dvoutýdenní evangelizaci posvětilo svůj život Pánu 500 osob. Šel jsem s nimi dolů k řece, abych je pokřtil. Několik tisíc přihlíželo na břehu. Bylo právě veliké sucho, neboť již dva tři týdny nepršelo a lidé prosili o déšť. Právě když jsem chtěl pokřtít sedmnáctého nově obráceného, slyšel jsem hlas, který řekl: „Podívej se vzhůru“. Lekl jsem se. Vždyť jsem byl ještě mladý.

Dívka, se kterou jsem se později oženil, na břehu fotografovala. Slyšel jsem ten hlas ještě jednou: „Podívej se vzhůru.“ Já však měl strach podívat se nahoru. Každý se zřejmě ptal, proč jsem váhal. Na břehu stálo mnoho lidí, také fotoreportéři. A zase bylo řečeno: „Podívej se vzhůru.“ Tu jsem se nahoru podíval a když jsem vzhlédl, sestoupilo toto světlo. Lidé omdlávali a zazněl hlas, že celé okolí bylo otřeseno. Bylo řečeno: „Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu příchodu Krista, tak zvěst, která byla tobě dána, bude předcházet druhému Kristovu příchodu.“ Ne, že bych já byl ten předchůdce, nýbrž ta zvěst bude ten předchůdce. Já nejsem víc než kdokoliv jiný. Jde o Krista. Od té doby přicházela ta vidění více než předtím.

Novinové zprávy šly do Associated Press a potom až do Kanady a ještě dále. Ty výstřížky z novin ještě máme. Jmenovalo se to: „Tajuplné světlo se zjevilo nad zdejšími baptistickým kazatelem.“

Myslím, že to byly tisíce vidění, která jsem viděl; ale ani jediné se neprokázalo jako falešné. Vždy to bylo správné. Mohli byste jít do mé vlasti nebo napsat úředníkům či starostům města, kde žiji, tak i Sjednocení kazatelů; ani jednou se neprokázalo žádné vidění jako falešné, nýbrž vždy dokonalé. Přesto jsem měl strach, lidem o tom vyprávět.

Nyní bych se vás chtěl nejprve zeptat: Kolik z vás je naplněno Duchem Svatým? Zvedněte ruku. Vám mohu vyprávět něco zvláštního, neboť vy to pochopíte. Jednou večer jsem procházel výročním trhem. Vedle jednoho stanu byla mladá dáma, věštkyně. Matka mi vždy říkala, že věštky a spiritisté jsou od ďábla, a také to tak je.

A tato věštkyně, mladá dáma asi sedmnácti nebo osmnáctiletá řekla: „Hej, pojď sem!“ Šel jsem k ní. Řekla: „Víš, že jsi se narodil pod znamením?“

To mi nahnalo strach. Řekl jsem: „S tím nechci mít nic společného!“ A šel jsem pryč.

Později, když jsem byl státním dozorcem v přírodní rezervaci v Indiáně, nastoupil jsem jednoho dne do autobusu, který byl tak plný, že jsme museli stát. Tehdy na mě náhle přišel zvláštní pocit. Vždy jsem byl vůči takovým duchům velmi citlivý, obzvláště když jsem se potkal s takovým člověkem. Potom se dostavil velmi zvláštní pocit. Něco jsem tam cítil a ohlédl jsem se, a tam byla korpulentní žena, která se dívala přímo na mne. Řekla: „Ráda bych s vámi mluvila.“

Ptal jsem se: „Co chcete?“ Nikdy jsem nebyl přítel žen. Tím nemyslím vás, sestry. Ale ON mi přece řekl, že se nemám znečišťovat, a to ve mně nějak způsobilo komplex.

Všichni moji kolegové v té době byli hříšníci. O tom bych vám také mohl vyprávět nádherný příběh, jak mi byla nabízena whisky a nemorální věci a jak Duch Svatý sestoupil a zdržel mě od toho. To jsem nemohl sám od sebe. Já bych to udělal. Byl to Bůh, který se o tento dar staral. Ten musel být zjeven.

Jednoho dne jsem si chtěl vzít život, ale zbraň selhala. Otočil jsem ji a náhle vystřelila. Byl to Bůh, který se staral o tento dar. Také Mojžíš od toho nemohl utéci. Bůh tě najde. Ať jsi kdekoliv: ON tě najde.

Řekl jsem tedy té ženě: „Co chcete?“

Odpověděla: „Můj pane, věděl jste, že jste se narodil pod znamením?“

Dostal jsem strach. Řekl jsem: „O tom nic nevím a nic o tom vědět nechci.“

Ona namítla: „S kazateli jste o tom ještě nikdy nemluvil?“

Odpověděl jsem: „Nepotřebuji je. S nimi nemám nic společného.“ Pokračoval jsem: „Nechci vás urazit, ale nechci nic slyšet o tom, co říkáte.“

Odpověděla: „Můj pane, ale takto gentleman nemluví.“

Tedy jsem se k ní zase otočil a ptal se jí: „Odkud to víte?“

Řekla: „Když jste nastupoval do autobusu, viděla jsem to.“ A dále řekla: „Pracuji v Bílém domě, a jedu do Chicaga navštívit svého syna. On je kazatel.“ Dále řekla: „Jsem astronomka. Věděl jste, že když Bůh má něco v úmyslu, tak to nejprve ukáže na nebi, než to projeví na zemi?“

Přiznal jsem: „O tom nevím nic.“ A zase jsem se odvrátil. Bylo mi to nepříjemné, protože v autobusu bylo tolik lidí, a já v uniformě. Myslel jsem, že to asi bylo hodně nezdvorné. Ona na mě nepřestávala volat; takže jsem se zase otočil a řekl: „Co to má se mnou společného?“

Řekla: „Když se narodil Ježíš Kristus, přišli z Východu mudrci.“ Ptala se: „Co byli ti mudrci?“

Odpověděl jsem: „Nemám tušení.“

Ona řekla: „To byli hvězdáři, kteří pozorovali nebe. Neboť než Bůh něco udělá na zemi, ukáže to na nebi.“

Řekl jsem: „O tom nic nevím.“

Mínla: „Když dá Bůh dar, tak to nejprve ukáže na nebi.“

Řekl jsem: „O tom nevím nic.“

A řekla: „Vy jste se narodil pod tímto znamením. Věřil byste mi, když vám řeknu, kdy jste se narodil?“

Tedy jsem řekl: „Má dámo, nemůžete číst mé myšlenky, nebudu tomu věřit.“

Řekla: „Narodil jste se 6. dubna 1909 v pět hodin ráno. To bylo, když se křížily určité hvězdy“ - nebo něco takového.

Odvětil jsem: „Nevím o tom nic a také je mi to úplně jedno.“

Tak řekla: „Můžete to ignorovat, ale jestli to respektujete, tak to ořese světem.“

Mínil jsem: „Řekněte tedy tomuto mladému námořníkovi, kdy se narodil.“

Odpověděla: „To nemohu.“

Už jsem byl skoro u svého cíle. Úplně pobouřen, zrudlý, roztřesený a zastrašený jsem byl rád, že jsem mohl vystoupit.

Později, když jsem začal kázat, přišla ta vidění více než předtím. Byly mi ukázány mnohé věci. Když jsem se setkal se svými baptistickými bratry na takových konferencích a vyprávěl jim o tom, řekli mi: „Billy, to neposlouchej. Je to od ďábla. Ďábel se tě chce zmocnit.“

Ó, to mě vylekalo! Dostal jsem strach. S ďáblem nechci mít nic společného. Jednou odpoledne, po příchodu z práce, jsem šel kolem domu a odepnul opasek se zbraní, abych si před jídlem umyl ruce. Potom jsem se vrátil, protože jsem chtěl zase vypustit nějaké ryby k chovu. Má žena měla jídlo hotové. Když jsem šel kolem domu, náhle to na mne přišlo a řekl jsem své ženě: „Zavolej do kanceláře a řekni jim, že dnes odpoledne nemohu pracovat a nevím, kdy zas budu moci.“ Řekl jsem: „Miláčku, takhle dál nemohu žít. Jsem jako otrok. Jestli ti bratři kazatelé mají pravdu, pak se ďábel snaží připravit mě o život. Jsem kazatel, pastor této kaple, a ďábel je za mnou! Musím se toho zbavit. Už nebudu kázat nebo chodit na podium, dokud se toho nezbavím.“

Šel jsem k malé chatce uprostřed divočiny, kde často rybařím, modlil jsem se celé odpoledne a četl v Bibli. Pobývám tam často celé dny, abych se modlil. Když se setmělo a už jsem nemohl číst, poklekl jsem. Ta malá chatka je nahoře v horách a dříve ji užívali ti, kteří líčili pasti a lovci kožešinové zvěře.

Modlil jsem se dost dlouho, asi do 2 hodin v noci. Posadil jsem se na židli, sklonil jsem hlavu, a cítil jsem se velice zvláště. Tvář jsem měl mokrou od slz. Pozvedl jsem ruce a řekl: „Ó Pane, nedovol to už nikdy. Já Tě miluji. Ježíš je můj Zachránce. Já Jej miluji. Nedopust', aby mě přemohlo nějaké zlo.“ Modlil jsem se dále: „Co mohu proti tomu dělat, Pane? To potřebuje Tvou sílu, aby to bylo ode mne vzato. Já nechci mít s ďáblem nic společného. Miluji Ježíše a Jemu chci sloužit.“

Právě v tom okamžiku padlo světlo na zem. Díval jsem se na to světlo: Začalo se rozšiřovat. Potom jsem se díval nahoru a tam bylo toto světlo, které se otáčelo. Bylo asi tak velké a vypadalo jako žlutozelený smaragd. Vrhalo na zem kužel světla, který se stále více rozšiřoval. Tehdy jsem slyšel někoho jít: Zprava přicházel ke mně nějaký muž. Byl oblečen v bílém rouchu, byl bos, měl tmavší pleť, dlouhé splývající vlasy, velmi veliký muž se silnými pažemi, které měl asi takto přes sebe přeložené. Přišel ke mně. Báł jsem se, až jsem se stále znovu a znovu kousal do prstu, protože jsem si myslel, že jsem usnul.

Vy se tomu možná smějete, ale kdybyste byli na mém místě, byli byste na tom stejně. To nebylo vidění. Já opravdu vím, co je vidění. Tohle nebylo vidění. Ten muž tam stál, právě tak, jako já nyní tady a díval se na mne. Tiskl jsem se stále více do židle, abych se pevně držel a ohlížel se. On se díval přímo na mě a řekl: „Neboj se.“ A když to řekl, věděl jsem, že je to stejný hlas, který ke mně mluvil již od té doby, kdy jsem byl malý chlapec. Ještě nikdy jsem ho neviděl, ale jeho hlas jsem poznal. Byl hluboký a řekl: „Neboj se, jsem poslán od Boha, abych ti řekl, že tvé obzvláštní narození a neobyčejný život ...“

Nikdo mi nerozuměl, ani moji bratři kazatelé, ani otec a matka, a také mé přítelkyně a přátelé ne. Ti tomu stále ještě nerozumí. Ani já sám sobě nerozumím. Nemohu to zařadit. Nechci být jiný. Chtěl bych být jako všichni ostatní. Ale člověk může být jen to, co Bůh z něho udělá. ON je Hrnčír, my jsme hlína.

Poslouchal jsem jej a on řekl: „Tohle všechno se stalo, aby se ukázalo, že jsi se narodil, aby ses modlil za nemocné.“ Co jsem věděl o nějaké modlitbě za nemocné? Byl jsem jen bezvýznamný baptistický kazatel. Znovu jsem na něho hleděl: Byl velice laskavý. Vypadalo to, že strach mě opustil, a tak jsem řekl: „Můj pane, jsem nevzdělaný. To, co jsi řekl, bych vůbec nemohl dělat.“

Neboť on zrovna řekl: „Půjdeš do celého světa a budeš se modlit za krále, panovníky a monarchy.“ Jak bych to mohl dělat se svým základním školním vzděláním? Ještě jsem

neobdržel ani Ducha Svatého. Byl jsem bezvýznamný baptistický kazatel. Tyto věci jsem neznal; nic jsem o tom nevěděl.

Hleděl jsem vzhůru k němu a řekl znovu: „Můj pane, to nemohu.“

Tu řekl: „Jako byl Mojžiš poslán s dvěma dary, aby tomu lidu přinesl důkaz, že ho Bůh poslal, tak budou dány dva dary tobě.“

Řekl jsem: „Můj pane, nemohu jít. Mojžiš měl znamení na ruce.“ On řekl: „Uchopíš do své ruky ruku osoby, za kterou se máš modlit. Nepřemýšlej o tom, co máš říkat. Bude ti vnuknuto, co jim je. Jestliže jsi opravdu bohabojný a pokorný (to je důvod, proč neberu žádné peníze a nechci se stát někým velkým), tak se stane, že ti budou zjevena dokonce i nejhlubší tajemství v srdcích lidí.“ A pokračoval: „Když neuvěří prvnímu znamení, uvěří tomu druhému. Budeš-li upřímný, bude to stále větší a mocnější.“

Připadalo mi to zvláštní a tak jsem řekl: „Můj pane, jsem tu kvůli viděním, která vidím, když jdu mezi bratry. Bratři kazatelé mi říkají, že je to od ďábla. Jsem tu, aby mě to Bůh nenechal už nikdy prožít.“

Rychle se postavil přede mne a žádal, abych se postavil. Postavil jsem se a on mi řekl: „Neznáš Písmo?“

Odpověděl jsem: „Kazatelé s tím nesouhlasí. Když je to od Boha, proč to potom nemají oni?“

On řekl: „Nyní je k tomu ten čas. Teď přišla ta hodina.“

Já jsem řekl: „Proč to věděli démonické mocnosti spiritismu?“

Potom řekl: „Ve dnech našeho Pána ... „ (To je důvod, proč jsem věděl, že on nebyl Pán, protože řekl: „... našeho Pána.“) Nahlížel na našeho Pána jako na svého Pána. Byl to anděl, muž, posel a řekl: „Ve dnech našeho Pána, když se ti kazatelé, kněží v chrámě hádali o tom, jak by měli být oblečeni, byli v témž čase na cestě mudrci, astronomové, aby Pánu Ježíši vzdali poctu. Oni Jej znali, klérus Jej neznal.“ A pokračoval: „Byl to ďábel, který řekl: ‚Já vím dobře, kdo jsi: Ten Svatý Boží!‘ Ale kněží řekli: ‚ON je z ďábla.‘“

Ďábel řekl: „ON je Syn Boží.“ Kazatelé řekli: „ON je z ďábla.“

Tehdy ode mne začal strach ustupovat. Pochybovali Pavel a Silas, když někde kázali a ti kněží řekli: „Tito muži staví svět na hlavu. Jsou to buřiči.“, ale jedna věštkyně řekla: „Tito muži jsou služebníci nejvyššího Boha, kteří vám zvěstují cestu spásy.“? Kdo měl pravdu?

Dnes je to většinou ještě zrovna tak. Ano.

Tehdy se Bible pro mne stala novou knihou. Poznal jsem to.

Dnes jsme v kostelech a v těch mnohých malých skupinách tak intelektuální, že velké duchovní věci míváme. Avšak ďáblem posedlí, kteří jsou ve spojení s duchy, to mohou často vidět dříve než intelektuálové, protože ti všechno duchovní odmítají. Nemluvím o vás, kazatelích. Bohu díky jsou tací, kteří věří a mohou to vidět. Blahoslavené jsou vaše oči, které vidí a vaše uši, které slyší, neboť Bůh toto působil. Ježíš řekl: „Nikdo nemůže ke Mně přijít, jediné, že by jej nejprve Otec táhl. Mé ovce slyší Můj hlas, cizího nebudou následovat.“

Musím si pospíšit. Ale tam jsem byl poslán, abych se modlil za nemocné. Ještě vám povím, co se stalo nejdříve. Potom si pospíším. Za dva dny mě zavolali k jednomu nemocnému případu do St. Louis, v Missouri. Neměl jsem žádný kabát. Někde někdo mi nějaký dal, a tak jsem jel k jednomu muži, ten měl malou dceru, která trpěla tancem sv. Víta (Huntingtonova choroba je neurologické onemocnění projevující se náhlými bezúčelnými škvabavými nebo krouživými pohyby končetin, těla i obličeje). St. Louis je přece pokročilý v medicíně a mnozí lékaři se pokusili toto dítě uzdravit. Byla to dcera známého kazatele. Jak se o mně vůbec dozvěděl, to nevím dodnes.

Šel jsem k nim domů. Ta malá dívenka byla jako zvířátko, rozškrábala si obličej, okousala si jazyk a cukalo jí celé tělo. Vešel jsem dovnitř, poklekl jsem s mnoha jinými věřícími, modlil se a zase jsem chtěl jít. Tehdy promluvil Duch Svátý: „Počkej tu, až obdržíš pokyn.“ Ó, chválen buď Pán! „Čekej!“

Ptal jsem se toho kazatele, jestli můžeme jít do jeho kaple. Šli jsme tam, modlili jsme se a vrátili se zpět do domu. Uplynul celý den a noc.

Druhý den jsem seděl v jeho autě a čekal. A když jsem hleděl přes kapotu auta, začalo vidění. Čekal jsem, co On mi řekne. Po vidění jsem vystoupil z auta, šel k domu a řekl jsem tomu kazateli: „Mám to TAK PRAVÍ PÁN. Přiveď svého otce. Šli jsme k té posteli a ženě kazatele jsem řekl: „Před dvěma dny jsi byla ve městě a koupila jsi malou bílou nádobu. Ještě nikdy v ní nebyla voda a je ve spíži pod drezem.“

Řekla: „To souhlasí.“

„Přines ji, nalij do ní vodu, vezmi bílý šátek a vše sem přines. Na nic se neptej, prostě udělej, co říkám.“

Toho kazatele jsem prosil, aby se postavil se mnou u noh postele, takže on vpravo, jeho otec vlevo a matka stála na straně dítěte. Ta malá sotva ze sebe mohla ještě vydat nějaký hlas, tak dalece již byla mimo sebe. Řekl jsem: „Vezmi ten šátek, vyždímej ho, a když se začnu modlit Otče náš, přetři její tvář tím šátkem. Neodtahuj ruku od její tváře. Až budu uprostřed modlitby, kde je řečeno: „Náš denní chléb nám dej dnes“, buď s tím šátkem přibližně u prostřed těla dítěte, a když řeknu: „Amen“, přejeď přes nohy.“

A začali jsme. Přesně to jsem v tom vidění viděl. Ona ji otírala tím šátkem od shora až dolů, a když jsem řekl „Amen“, odtáhla ruku pryč. Modlil jsem se: „Veliký Bože nebes, který jsi se potkal se mnou tam v té chatce, že jsi poslal Svého anděla, aby mi toto vysvětlil: Já zastávám život tohoto dítěte. Prosím, nech toto dítě žít.“ A to malé děvče vyskočilo na zem. Vzal jsem ji za ruku, lékaře jsem nechal stát ve vedlejší pokojí, opustili jsme dům, šli jsme do mléčného baru a vypili mléčný koktejl. Tři večery později bylo auditorium, které má devatenáct tisíc míst k sedění, zaplněno do posledního místa. Odtamtud to šlo přes celý svět.

Mohli bychom napsat celé knihy, ale tím bych se rád nyní dostal k závěru.

Moji bratři kazatelé, spoluobčané Božího království, spolupracovníci v Kristu Ježíši, mluvím k vám jako věřícím a pastýřům stáda. Jestliže jsem řekl něco, co by vás přivedlo k víře, že jsem to učinil já, abych ze sebe něco udělal, pak mi odpusťte. Nebyl to úmysl.

Dorazili jsme na konec času, a Ježíš tyto věci zaslíbil pro konečný čas.

Chtěl bych s vámi mluvit o jednom biblickém místě, které jsem sledoval celým Písmem Svatým. Jsou mnohá místa, na která bych se mohl odvolat. My víme, že Ježíš řekl, že se musí celé Písmo naplnit. To je pravda. Nic nezůstane nenaplněné. „Nebe a Země pomínou, ale Má slova nikdy nepomínou.“

Slyšte, v Luk.17 stojí: „Jako bylo za dnů Sodomy, tak to bude při příchodu Syna člověka.“ Při příchodu Syna člověka. Pozorujeme to nyní blíže.

Vždycky jsou na zemi tři druhy lidí: Věřící, zdánlivě věřící a nevěřící. Pozorujte, On řekl: „Jako bylo za dnů Sodomy ...“ Tehdy byl jeden nevěřící národ: Sodoma. Byl velice špatný. Tam žili někteří věřící, přirozený sbor: Lot a jeho lidé.

Abraham představoval duchovní církev. On se od těch nevěřících a zdánlivě věřících oddělil. To je velice pěkný obraz na dnešní církev. Slovo „církev“ znamená „ven vyvolání“. Přesně to je církev dnes: ven vyvolaná.

Když přišel ten konec, Abrahama navštívili tři muži. Dva z nich byli andělé, ale vypadali jako muži. Jejich oblečení bylo zaprášené, nohy špinavé. Abraham řekl: „Pojďte, posaďte se zde pod stromem. Umyjte si nohy. Přinesu něco k jídlu; potom můžete pokračovat v cestě.“ Abraham po něčem vyhlížel. Totéž se vztahuje dnes na církev: Věřící na něco čekají. On věděl, že ten čas se přiblížil.

Tak to bylo také za dnů Noé. Potom, co byl Enoch vytržen, věděl Noé, že ta bouře je blízko.

Když jim Abraham nabídl místo, šel za Sároou do stanu a řekl: „Sáro, zadělej těsto a upeč koláč.“ Potom šel ven, vzal tele a nechal ho zabít. Vzal to maso, chléb a mléko a předložil jim to, a oni jedli.

Můžete si představit, že jeden z nich byl Bůh ten Pán? Já vím, možná s tím nesouhlasíte. Ale já se vás bratři ptám: Copak Jej Abraham nenazval „Všemohoucí Pán“ (1.Moj.18:27)? To je ten všemohoucí Bůh.

Když jsem o tom nedávno mluvil, někdo mi řekl: „Bratře Branhame, ty věříš, že to byl Bůh?“

Odpověděl jsem: „Ano. Bible to říká.“

On se ptal: „Jak přišel Bůh do toho masitého těla?“

Lidské tělo sestává z mnoha elementů země, jako z uhlíku, vodíku, kosmického světla, kalcia atd. Bůh, ten Stvořitel prostě hrstku z toho vzal, vdechl do toho a řekl: „Pojď sem, Gabrieli. Vstup do toho.“ Potom zase vzal hrst a řekl: „Pojď sem, Michaeli.“ Nakonec vzal ještě jednu hrst a vstoupil do ní sám. ON je Stvořitel. ON může činit, co chce.

Má žena mi posledně řekla, potom co mi holič před nějakým časem vylil na vlasy při stříhání vlasů karbolovou kyselinu a ty mi vypadaly: „Billy, ty máš skoro pleš.“

Ale já jsem odpověděl: „Ani jediný vlas jsem neztratil.“

Ona se ptala: „Kde jsou?“

Řekl jsem: „Pověz mi, kde byly, než jsem je dostal?“ Tady nebylo nic, jen uhlík a vodík, kosmické světlo, a potom jsem je měl. A ať byly kdekoliv, než jsem je dostal, tam na mě zase čekají.

Ježíš řekl: „I každý vlas na vaší hlavě je spočítán. JÁ vás vzkřísím v poslední den. Všichni, které Mi Otec dal, ke Mně přijdou. A Já je v posledním dni všechny vzkřísím.“

Jsem tak rád, že máme Boha, který, i kdybych se utopil v oceánu a mé tělo by se rozpadlo, zná každou část, která je v něm. Jednoho dne promluví, a já se zjevím. Haleluja.

To On učinil tehdy. Stanul tam, jedl maso z telete, pil mléko od krávy a jedl chléb. Potom hleděli ti dva kazatelé, andělé, kteří měli jako moderní Billy Graham a Oral Roberts zvěst pro svět, do Sodomy a šli tam. Oni nedělali mnoho divů, jen lidi oslepili. Zvěstování evangelia dělá nevěřící lidi slepými. To říká Bible.

Pozorujme Toho, který přišel k vyvolané církvi, k těm vyvoleným, Abrahamovu sboru. Mluvil s Abrahamem. Myslete na to: ON byl cizinec. „Abrahame, kde je tvá žena Sára?“ Odkud věděl, že má ženu? Odkud věděl, že se jmenuje Sára?

Podívejte se, co říká Písmo: Abraham odpověděl: „Je ve stanu za Tebou.“

Tehdy myslel Pán: „Mám snad před Abrahamem utajit, co mám v úmyslu?“ a řekl: „Po roce v tomto čase tě zase navštívím ...“

Sára se sama pro sebe smála a myslela si: „Nyní, co jsem sešla stářím, bych měla ještě myslet na rozkoš? A můj pán přece také zestárl.“

Tu řekl ten Anděl, On jako Muž v masitém těle: „Pročpak se Sára smála? Proč se smála?“

Ježíš řekl: „Jak to bylo za dnů Noé a Sodomy, tak to bude při příchodu Syna člověka.“ Těm intelektuálním bude evangelium kázáno moderním Bilem Grahamem atd. Ale duchovní církvi bude poslán zvěstovatel. Anděl Páně bude činit totéž, jak se to stalo ve dnech Sodomy. Proč? Protože tentokrát bude svět hořet. Sodoma shořela. Je vám nápadné, co On řekl, když se odvolával na Noé? „Jako tehdy jedli, pili, ženili se ...“ a jaká byla morálka ve světě. Ale toto bylo duchovní znamení pro svět. Vidíte, jak se Ježíš nechal jako Mesiáš poznat, když byl na zemi? ON mohl poznat myšlenky jejich srdcí. Je to tak, muži, bratři? Neříká to Písmo?

Šimonovi Petrovi řekl: „Tvé jméno je Šimon; tvůj otec je Jonáš.“ Oni vyhlíželi po tom, že by se naplnilo Písmo. Jestliže přijde Mesiáš, byl by On Bůh-Prorok. Židé se od toho duchovního vzdálili, jak to také učinili mnozí dnes. Čekali na někoho velikého, který přijede na koni z nebe a ovládne celý svět, a proto to nepoznali.

Ježíš viděl Natanaele vzdáleného 15 mil pod stromem. Když byl Ježíš nazván Belzebubem, nemuseli to vyslovit. Bible říká: „ON rozpoznal jejich myšlenky.“ Věděl, co si mysleli. Ženě u studny řekl: „Jdi a přiveď svého muže a zase se vrať.“

Ona odpověděla: „Nemám muže.“

Odvětil: „Pět mužů jsi měla ...“

Ona Jej neoznačila za ďábla, nýbrž řekla: „Pane, my, Samaritáni, víme, že když Mesiáš přijde, bude tyto věci činit.“ Ona byla správně vyučená. „Tedy Ty musíš být Jeho Prorok.“

Tu řekl: „JÁ to jsem, který s tebou mluvím.“

Sledujte její zvěst tomu městu: „Pojďte a vizte Muže, který mi řekl všechno, co jsem činila. Zdali to není znamení Proroka? Není to znamení Mesiáše? Zdali to není sám Mesiáš?“ Rozumíte tomu?

Ježíš řekl: „Už jen krátký čas a potom už Mě svět neuvidí; ale vy Mě uvidíte, neboť Já - („já“ je osobní zájmeno) - budu u vás, dokonce ve vás až do konce světa.“

Bible říká: „ON je tentýž včera, dnes a až na věky.“

Už jen chvíli. Dobře poslouvejte. Všichni víme, že Kristus byl ten Anděl, který se zjevil Mojžíšovi. Byl to Anděl Smlouvy. Věříte tomu? Anděl Smlouvy. ON doprovázel Izrael v ohnivém sloupu. Když Ježíš putoval na zemi, také byli na Něho rozzuřeni, protože řekl, že viděl dny Abrahama. Ježíš odpověděl: „Než byl Abraham, Já jsem.“ Ten „Já jsem“ byl také ten ohnivý sloup, který byl v hořícím keři.

Ježíš řekl: „JÁ jsem od Boha vyšel a zase se vrátím k Bohu.“ Věříte tomu? Písmo to říká.

Po Jeho smrti, pohřbu a Jeho vzkříšení, započalo pronásledování církve. Pavel byl se zplnomocňujícím listem v brašně na cestě do Damašku, aby pozatýkal všechny letniční lidi, když ho ozářilo světlo, že padl k zemi. Vzhlédl vzhůru a před ním stál Ohnivý sloup, mocné světlo. Z něho zaznělo: „Sauli, Sauli! Proč Mne pronásleduješ?“

On se ptal: „Kdo jsi, Pane?“

A budete se mnou souhlasit, že Pavel byl mocný, intelektuální kazatel, který se vyučil u nohou Gamaliele, vysoce uznávaného muže. Ale to už neplatilo. Díval se na toho Anděla, to Světlo, ten Ohnivý sloup a ptal se: „Kdo jsi, Pane?“

Odpověděl: „JÁ jsem Ježíš.“ Vrátil se zpět k Bohu. „JÁ jsem od Boha vyšel a vracím se k Bohu zpět.“

Chci se vás zeptat. Když jdete trhat ovoce z pomerančovníku, ten pomerančovník prostě plodí pomeranče. A papája plodí papáji. Proč? Život, který je v tom stromu, vynáší ovoce odpovídající životu, který je v něm. Je to tak?

Nuže hleďte: Udělalo se mnoho snímků Anděla Páně. Jeden obraz jako jediné nadpřirozené bytosti, která kdy byla fotografována, visí v Hall of Religious Art ve Washingtonu D.C a je autorsky chráněn. V Houstonu, v Texasu, vystoupil jeden z mých baptistických bratrů a chtěl se mnou polemizovat o božském uzdravování. Já jsem to ignoroval. Bůh mě neposlal, abych se hádal, ale abych se modlil za Jeho děti.

Druhého dne zveřejnil veliký článek v novinách, kde řekl: „Tady se ukáže, z jakého je dřeva. Má strach se postavit Slovu.“

Doktoru Bosworthovi, jednomu z mých spolupracovníků, bylo tehdy osmdesát let. Mnozí z vás jste o něm slyšeli. Byl to velice bohabojný muž. Objal mě a řekl: „Bratře Branhamo, nechceš se mu postavit?“

Odpověděl jsem: „Bratře Bosworthe, je jedno, co člověk udělá. Ježíš řekl: ‚Nikdo ke mně nemůže přijít, jediné, že jej táhne Můj Otec.‘ A: ‚Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně.‘ Neřeklo Písmo Svaté, že nemohli věřit? ‚Oni mají oči a nevidí, mají uši a neslyší.‘ - ačkoliv Ježíš způsobil mnoho divů. Jsem si jist, že tomu rozumíš.“

On ale namítl: „Braťre Branhame, jako poctiví muži, jako kazatelé jsme přece povinni, toto Slovo obhajovat na veřejnosti!“

Řekl jsem: „Ty tu povinnost můžeš mít. Já mám povinnost vůči Bohu vykonávat pověření.“

On řekl: „Dovolíš mi to?“

Namítl jsem: „To vyvolá jen hádku.“

Řekl: „Prosím, dovol mi to udělat.“

Podíval jsem se na něho. Bylo mu 80 let a připomněl mi Kálefa, který vytáhl, aby dobyl ta města. Řekl jsem: „Jestliže mi slíbíš, že se s nimi nebudeš hádat.“

Odpověděl: „To ti slibuji.“

Ó, bylo přesně to, co ty noviny chtěly: Velké palcové titulky, že „duchovní peří létalo“!

Tak na příští den byla v Sam Houston Koloseu v Texasu, naplánována debata. Shromáždily se tam tisíce lidí.

Slyšte: Dnes ještě můžeme být rozděleni, ale jednoho dne budeme jedno. O to se postará Bůh. Něco nás bude nutit sjednotit se.

Ty sbory tam měly mezi sebou spory, ale když se v novinách objevila ta zpráva, spojily se. Zástupy lidí, kteří věřili v Boží uzdravení, přijely vlaky, letadly, odevšad. Proč? Protože se jednalo o něco fundamentálního, v co všichni věříme.

Toho večera jsem tam nechtěl jít a zůstal jsem v hotelu. Zcela náhle zaznělo: „Jdi tam.“

Oblékl jsem si kabát, a protože to byla tak veliká shromáždění, přivedli mě tam čtyři policisté, kteří šli přede mnou a za mnou. V kabátě jsem šel na galerii a sedl si do 30 řady.

Bylo tam přítomno asi 500 kazatelů. Dr. Best, který debatu vedl, řekl: „Ať mluví nejprve pan Bosworth.“

Dr. Bosworth řekl: „Mám 600 zpráv o tom, co Kristus při nemocných učinil. Já je předám panu Bestovi. Jestliže chce z nich nějakou vzít a Slovem Božím to vyvrátit, předám mu tady místo.“ Ten to odmítl. Tedy pokračoval: „Pak se pana Besta, baptistického kazatele, zeptám: Může odpovědět ano nebo ne. Jestliže mi může jednoduše ano nebo ne odpovědět, přenechám mu zbytek.“

Pan Best řekl: „Ptejte se.“

Vedoucí diskuze mu udělil slovo. Tak se ptal: „Vztahuje se těch sedm spasitelných jmen Jahve také na Ježíše? Ano nebo ne?“ To bylo ono!

Rozuměli jste tomu? Chtěl bych to opakovat, abyste to pochopili. Vždyť nevím, kdo tu je.

Vztahuje se těch sedm spasitelných jmen Jahve také na Ježíše? Ano nebo ne. On na tu otázku nemohl odpovědět. Kdyby řekl „ano“, pak by se Jahve-Jireh postaral o tu oběť. Jestliže On byl Jahve-Jireh, potom byl také Jahve-Rapha (= Pán uzdravuje).

Dobře poslouchajte. Chtěl bych, aby tomu kazatelé porozuměli. Rozumíte, co míním? Jahve-Jireh, Jahve-Rapha ... Znáte je? Dobře.

Kdyby řekl, že to nebyl On, pak také nemohl být Jahve-Rapha. Jestliže byl Jahve-Jireh, potom musel být i Jahve-Rapha. To nelze od sebe oddělit. Jestliže On není Jahve, náš Uzdravovatel, pak také není Jahve, náš Zachránce. To stačilo; na to neuměl odpovědět. Nemohli na to odpovědět. Rozumíte tomu? Nemohl jedno zapřít a druhé uznat, neboť oni jsou nerozdělitelní. Jestliže On je stále ještě Jahve - Zachránce, pak On byl Syn Boží, a pak je také Jahve, Uzdravovatel - Tentýž včera, dnes a až na věky.

Ó, ten baptistický kazatel byl rozrušen, vyskakoval tam a řekl: „Pusťte mě dopředu.“ A kázal o vzkříšení. Nevěřil, že Ježíš vykonal ty divy, on je posunul do Tisícileté říše a držel se Campbellova kázání. Já jsem baptista a vím, čemu baptisté věří. On byl v tak obtížné situaci, že se z toho nemohl vyvléci. Když už nevěděl co říci, šel k tomu kazateli a udeřil ho na ústa, a museli ho odtáhnout.

Když se to stalo, obávali se tlačence a zakročila policie. On řekl: „Chci vidět, jak ten uzdravovatel uzdravuje. Přiveďte toho uzdravovatele sem. Chci vidět, jak to dělá.“

Bratr Bosworth řekl: „Bratr Branham netvrdí, že může lidi uzdravovat.“

Bratr Bosworth mě objevil a řekl: „Já vím, že je tady, ale on s lidmi nediskutuje. Mohl by však přijít a to shromáždění propustit.“ Protože panu Bestovi se již debata vymkla z rukou, když nedokázal odpovědět ani na jedinou otázku, tak mu vedoucí diskuze slovo odňali a udělili je panu Bosworthovi. Tito muži se o žádné určité společenství víry nezajímali. Oni složili přísahu.

Můj bratr Howard seděl vedle mne a mojí ženy, a já jsem se chystal povstat, a Howard, můj bratr, řekl: „Zůstaň sedět.“

Řekl jsem: „Přece sedím.“

Jen o chvíli později jsem slyšel stejný šum, jako tehdy toho listí. Pohlédl jsem vzhůru: ON tam byl a řekl: „Postav se.“

Bůh je vítězný v boji. Měli byste Jej prožít, je-li vyzván v Africe, v Indii nebo kdekoli v jině. Viděli byste, jak lidé omdlévají a ani se nemohou hnout a jak ti šamani tam stojí, neschopní cokoli dělat. ON je Bůh.

Tedy jsem vstal. Má žena řekla mému bratrovi: „Podívej se na jeho tvář! Nech ho!“

Mnozí pořadatelé mi razili cestu dolů, protože ti ubozí lidé, matky s malými miminy atd. chtěli na mne sahat. Bylo mi to líto, neboť mám také děti. Možná mysleli, že jim to pomůže.

Když jsem přišel na pódium, šel jsem k panu Bestovi, podal mu ruku a řekl: „Dobrý den, pane Beste.“

Řekl: „Pane Branhame, jako člověka vás obdivuji, ale co se učení týče, myslím, že jste zvrácený.“

Odpověděl jsem: „Totéž pociťuji já.“ Potom jsem řekl: „Překvapila mě ta poznámka bratře Beste, když jsi řekl: ‚Ať ten uzdravovatel přijde a ukáže to. Chci vidět, jak to dělá.‘“ Pokračoval jsem: „Bratře Beste, nechápeš, že je to týž duch, který byl na farizejích: ‚Jestliže Ty jsi Syn Boží, sestup s kříže!‘? Zakryli Mu obličej, bili Jej holí do hlavy a ptali se: ‚Jestliže jsi prorok, potom řekni, kdo Tě udeřil?‘ Nepoznáváš, že je to

duch d'ábla, bratře Beste? Nebyl to d'ábel, který řekl Ježíšovi: „Když jsi Syn Boží, přikaz tomu kameni, ať se promění v chléb. Učiň div, ať to vidím!“? Něco takového Bůh nedělá. ON na d'ábla nereaguje.“ A řekl jsem: „Ty se pokoušíš vzít mnohým jedinou naději.“

On mínil: „Baptisté takovým věcem nevěří. Je jen jeden druh lidí, kteří věří něčemu takovému a to jsou prostě fanatici.“

Řekl jsem: „S prominutím Dr. Beste, sám jsem baptista.“ A dále: „Chtěl bych ti něco ukázat.“ Řekl jsem: „Na tomto místě je aspoň tři sta baptistických kazatelů a pastorů z tohoto města. Prosím o to, aby lidé z tohoto města, kteří jsou členové baptistických sborů a na základě lékařských potvrzení mohou dokázat, že v posledních osmi dnech, co jsem zde, byli Ježíšem Kristem uzdraveni a přišli na toto podium a ti, kteří mohou vzít sebou vystavené potvrzení od lékařů, aby své uzdravení dokázali, povstaňte nyní.“ A vstaly tři stovky! Řekl jsem: „Není to ten lid, jsou to ti slepí vůdcové.“

Řekl jsem: „Můj pane, já nemohu žádného člověka uzdravit.“ Pak jsem se ho zeptal: „Věříš, že tvá služba je božsky inspirována?“

Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem: „Tato je od Boha.“ Pokračoval jsem: „Nemohu žádného člověka uzdravit. Ale jestliže se má diskutovat o tom, co jsem řekl o Duchu Svatém, že On je Uzdravovatel, pak proti tobě nemám žádnou šanci. Ty jsi stužoval a jsi chytrý. Já žádné vzdělání nemám, ale mám Někoho, kdo potvrzuje, co říkám.“ Řekl jsem: „Jestliže se pochybovalo o mém slově, tak se pochybuje o Slově Božím. Neboť říkám jen to, co On zaslíbil. Dík Bohu, že se stará o Svě vlastní Slovo.“

Asi v té chvíli On sestoupil dolů. Některé osoby omdlely. Během modlitební řady nebylo dovoleno fotografovat. Ale pan Best objednal fotografa, který měl pořídit šest jeho snímků.

Potom poznamenal: „Jdu tam, vezmu starého Boswortha, stáhnou mu kožich a přibijí ho jako památku na božské uzdravování v tomto čase na dveře své kanceláře.“

To již ukázalo, že ten muž nebyl upřímný ve svém srdci. A krátce před tím setkáním se skutečně obrátil na pana Boswortha, držel mu pěst pod nosem a řekl: „Udělej nyní jeden snímek se mnou.“ Potom vzal jeho ruce a řekl: „Teď ještě jeden snímek.“ Pořídili šest takových snímků, které chtěl zveřejnit ve svém časopise.

Bratr Bosworth tam jednoduše pokorně stál a nechal je ty snímky dělat.

Když přišel dolů ten Anděl, měl ten fotograf připravenou kameru a stiskl. Lidé vykřikli, když sestoupil a já jsem řekl: „Už nepotřebuji nic říkat, On mluví za mne.“ Potom jsem šel ven. Policista mi pomohl, abych se dostal k autu.

Fotografové, když měli své snímky, rovněž odešli. Jeden z nich byl Žid, druhý katolík. Oba pracovali pro Douglas studio v Houstonu, v Texasu; oba patřili k témuž sjednocení. Šli do studia a řekli: „Snímky pro pana Besta bychom měli raději hned vyvolat; chce je zítra mít.“

Ten Žid, pan Ayers, šel nahoru a lehl si. Druhý muž dal snímky do vývojky, šel si ven zakouřit. Přitom začal přemýšlet: „Kdyby ten muž byl katolík, mohl by být správný.“ Řekl si: „Možná přece je. Jeho předkové byli katolíci, a pak by mohl být správný. Ale jako

protestant nemůže být správný.“ Pak zase šel dovnitř. Den předtím o mně napsal do novin zlý článek. Vytáhl fotografie z vývojky: jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest. Ani jeden se nezdařil. Bůh nedopustil, aby byl udělán snímek, na kterém on tomu starému, posvěcenému muži držel pěst před obličejem. Pak vytáhl sedmý a na tom snímku byl Anděl/to Světlo. Ten muž dostal srdeční záchvat a padl na podlahu.

Dva nebo tři dny později byly ty negativy v 11 hodin večer dopraveny letecky do Washingtonu a zase vráceny. George J. Lacy, šéf oddělení pro ověřování otisků prstů a pravosti dokumentů FBI zkoumal, jestli na tom byla provedena retuš nebo dvojí osvětlení nebo jinak s tím manipulováno. Po třech dnech nás objednal. Bylo tam přítomno asi 200 lidí: reportéři z časopisů a různých novin atd. On se postavil a řekl: „Kdo se jmenuje Branham?“

Odpověděl jsem: „Já.“

Tedy řekl: „Pojďte, prosím, sem.“ Měl rusé vlasy a měl je v tváři a řekl: „Postavte se sem.“

Odpověděl jsem: „Ano, můj pane.“

Řekl: „Pane Branhame, byl jsem jedním z vašich kritiků. Řekl jsem, že je to psychologie. Ale, poslyšte reverende Branhame, mechanické oko kamery nemůže žádnou psychologii zachytit. To světlo tu čočku zasáhlo.“ Mínil: „Jednoho dne se bude tento snímek prodávat v deseticentových obchodech - ale ne, dokud žijete. To by Bůh nedopustil.“ Potom řekl: „Až už nebudete, církev pozná, jaký čas to byl, který prožila. Tak to vždycky bylo.“ A k tomu dodal: „Sám jsem katolík, ale vzpomínám na příběh Jany z Arku, která viděla vidění a mým kostelem byla upálena na hranici jako čarodějnice. Dlouho po její smrti se zjistilo, že byla svatá. Tehdy bylo pozdě. Tak to také bylo v celém Písmu Svatém.“ Pokračoval: „Jednoho dne i vy zemřete.“

Odpověděl jsem: „Chvála Bohu, jsem připraven.“

Potom řekl: „Promiňte mi, že jsem byl váš kritik.“ A předal mi negativ.

Řekl jsem: „Ten nepatří mně, nýbrž studiu.“

On mínil: „Pane Branhame, tento negativ má cenu deset tisíc dolarů. To je jediná vědecky potvrzená fotografie nadpřirozené bytosti.“

Ale já jsem řekl: „Já si to nevezmu. Když mě Ježíš tak velice miluje, že On podle vaší výpovědi sestoupil a poprvé ve světových dějinách snímek se mnou nechal pořídít, kdo jsem já, že tento snímek prodám a vydělám tím peníze?“

„Potom rád odevzdám své stanovisko pro Copyright, tak aby to nikdo bez vašeho souhlasu nemohl prodávat“, řekl a podepsal to. Studio Douglas to převzalo.

Bratři a sestry, jsme lidé a musíme zemřít, ale Duch Boží, který je mezi námi, je tentýž Bůh, který se potkal s Mojžíšem na poušti a byl v Ježíši Kristu, když byl na zemi. Život dokazuje, že je to stejný Duch. ON koná totéž. Je to zaslíbení Kristovo. Neexistuje jediné místo, kde by se to mohlo zastavit.

Ještě jednou dobře naslouchejte, potom skončím. Vidíte, na světě existují jen tři lidské rasy. Sem, Cham a Jáfet. Všechno lidstvo po potopě pochází od nich. Věříte tomu? Země,

ve kterých žijeme naši barvu změnil: černá, bílá, hnědá, žlutá a jaká jiná ještě. To nemá nic společného s naším původem. My pocházíme z těch tří synů. Jsou tu Židé, pohané a Samaritáni.

Pozorovali jste, že Petr, který měl klíče nebeského království, ve dni Letnic otevřel dveře pro Židy? Filip kázal Samaritánům. Duch Svatý ještě na žádného z nich nesestoupil. Proto poslal pro Petra. Ten přišel, pokládal na ně ruce a Duch Svatý na ně sestoupil. V domě pohana Kornelia na ně padl Duch Svatý během té doby, kdy Petr ještě mluvil. Tak to šlo dále. Existují tyto tři rasy. Samaritáni jsou poloviční Židé a poloviční pohané. Ty dějiny znáte.

Samaritáni a Židé na Mesiáše čekali, pohané ne. My, pohané, jsme na Mesiáše nečekali. Ale víte, jak se dal poznat, když přišel na konci jejich epochy? „Ty jsi Šimon, syn Jonášův.“ ON poznal jejich myšlenky, také u Filipa a Natanaele. Natanaelovi řekl: „... když jsi byl pod fíkovníkem, viděl jsem tě.“

„Ty jsi ten Syn Boží.“

Vážení židovští kněží mínili: „ON je věštec.“

Ježíš řekl: „JÁ vám odpouštím. Vy mluvíte proti Synu člověka, ale jednou, v časovém období pohanů, když přijde Duch Svatý a bude činit tytéž skutky, pak slovo proti Němu nebude nikdy odpuštěno, ani v tomto ani v budoucím světě.“

Nevidíte, jak je Kristus odmítán? To je důvod, proč jsou připravené atomové bomby, které zničí svět. Odmítají Krista jako tehdy Židé.

Tehdy šel také k Samaritánům. Musel jít přes Samaří. Proč? Protože na Mesiáše čekali. Jim se zjevil stejným způsobem jako Židům. Věřili Mu.

Prorok řekl: „Nastane den ... nebude ani den, ani noc, ale v čas večera bude světlo.“

Slunce svítlo na lidi na východě. Na východě vychází. Potom jde kolem země. Totéž slunce, které vychází na východě, zapadá na západě. Lidé na východě, Židé, to viděli, věřili tomu, někteří to odmítli. Civilizace postupovala na západ. Nyní se Východ a Západ potkaly. Měli jsme jeden den, zasmušilý den jako tento, jen s dostatkem světla, abychom založili organizaci, zapsali své jméno do knihy a uvěřili v Krista jako našeho Spasitele. K tomu to světlo stačilo. Ale prorok řekl: „V čase večera bude světlo.“

Tentýž Syn, tentýž Duch Svatý, který byl v Kristu, učinil totéž, co vidíš nyní, že se děje. Vy lidé a bratři, bádejte v Písmu. Zkoumejte v dějinách. Od toho času se to už nedělo až dnes. Jsme v čase večera. Kolik vás ví, že Pán stojí před dveřmi? Bůh pohanům zjevuje, že Jeho Mesiáš žije a je stále ještě tentýž. Je to totéž poznávací znamení; stejné skutky se dějí na důkaz, že On je tentýž. Oni Jej usmrtili a uložili do hrobu. Ale On vstal z mrtvých a žije na všechny věky. ON není ten „Já jsem byl“, nýbrž „JÁ JSEM“ - Ježíš Kristus tentýž jest včera, dnes a až na věky.